

LINDÅS KOMMUNE

Fylkesmannen i Hordaland
Postboks 7310
5020 BERGEN

KLAGE

TIL

KOMMUNAL- OG MODERNISERINGSDEPARTEMENTET

Klager: Lindås kommune v/avdeling for byggesak
Kvernhusmyrane 20
5914 ISDALSTØ

Prosessfullmektig: Kommuneadvokat Eirik Schütz
Kvernhusmyrane 20
5914 ISDALSTØ

klagemotpart: Fylkesmannen i Hordaland
Postboks 7310
5020 BERGEN

***

Det vises til fylkesmannens vedtak av 2. juni 2016 hvor Lindås kommune sin klage av 31. mai 2016, avvises.

Herved påklages vedtaket. Klagen er rettidig.

Bakgrunn

Sakens bakgrunn er gjengitt i det påklagede vedtaket.

Begrunnelse

Fylkesmannen legger til grunn at kommunen ikke har klagerett over vedtaket hvor den pålegges å dekke saksomkostninger etter fvl. § 36, fordi kommunen verken er part eller har rettslig klageinteresse etter forvaltningsloven paragraf 28 første ledd.

Vedtaket begrunnelse bygger i det alt vesentlige på gjengivelse av passasjer fra lovavdelingens uttalelse av 11. september 2001 – JDLOV-2001-6432

Kommunen er uenig i den lovforståelsen fylkesmannen legger til grunn.

Det anføres at kommunen har *rettslig klageinteresse* etter fvl. paragraf 28 første ledd.

Kostnadsansvaret som pålegges kommunen gjennom fylkesmannens omkostningsvedtak gjelder kommunens egen rettsstilling som debitor, og avgjørelsen retter seg direkte mot kommunen. I den grad kommunen ikke er å anse som part, synes det åpenbart den må innrømmes klagerett som «*annen med rettslig klageinteresse*». Denne skjønsmessige kategorien er ment å fange opp rettssubjekt hvis interesser påvirkes og berøres av et enkeltvedtak, men ikke i så sterk grad at de anses som part. Det er klart nok at kommunens både påvirkes og berøres av et pålegg om utbetaling av omkostninger. Til dette kommer at et slikt pålegg ikke har offentligrettslig preg, men mer bygger på privatrettslige prinsipper av erstatningsrettslig art.

Lovavdelingen legger til grunn som sikker rett at dersom kommunen har rettslig interesse etter tvisteloven (søksmålsadgang), vil den også måtte tilstå klageadgang etter forvaltningsloven, et syn kommunen deler.

Det er et sentralt moment om kommunen ville kunne gå til søksmål å få prøvet det påklagede vedtaket for de ordinære domstoler, altså har rettslig interesse etter tvisteloven.

Fylkesmannens vedtak er fri for denne type drøftelse, men i uttalelsen fra Lovavdelingen er det derimot sagt noe om dette, herunder er trukket inn Europarådets konvensjon om lokalt selvstyre av 15. oktober 1985, ratifisert av Norge 26. mai 1988 og gjort gjeldende for Norge med virkning fra 1. september 1989, og dens betydning for kommunens rettsstilling vis-a-vis staten.

Lovavdelingen presiserer imidlertid at deres drøftelse er overfladisk:

«Vi vil understreke at våre betraktninger om konvensjonens bestemmelser her er basert på en overflatisk lesning, og mer har karakter av påpekning av spørsmål som eventuelt bør vurderes nærmere dersom man vil løse problemstillingen på basis av konvensjonen.»

Dette synes også å prege konklusjonen som trekkes:

«Selv om forståelsen av fvl. § 36 kan bli påvirket av den vekten man tillegger konvensjonsforpliktelsen – og forståelsen av dennes innhold - legger lovavdelingen for sin del til

grunn at kommunen ikke har klagerett. Det er i samsvar med den rådende rettsoppfatning og praksis. Vårt syn har sammenheng med at vi ikke er overbevist med hensyn til tolkningen av Europarådskonvensjonen art. 11.»

Kommunen er av den oppfatning at fylkesmannens omkostningsvedtak må kunne prøves for domstolen, i medhold av prinsippet om judisiell overprøving slik det er nedfelt i Europarådskonvensjonens art. 11, som er forutsettes å være i samsvar med norsk rett. Særlig må dette gjelde når saken gjelder kommunens egen rettsstilling og har preg av å være av erstatningsrettslig karakter.

Vi finner støtte for vårt syn i Toril Kristiansen Høylands artikkel i Lov og Rett 2001, s. 195.

For øvrig vises det til at en avstengning fra slik prøvingsadgang for kommunen, er vurdert å være i strid med den lovmessige beskyttelse av lokalt selvstyre som artikkel 11 er ment å sikre, jf. Recommendation 203 (2006) fra The Congress of Local and Regional Authorities of the Council of Europe, som gjelder forståelsen av art. 11. hvor sentrale deler er inntatt i RT-2007-234.

Selv om dommen ikke har overføringsverdi til vår sak, da denne var knyttet opp mot dagjeldende sosialtjenestelov § 10-3 hvor det fremgikk direkte av loven at Fylkesmannens vedtak var unndratt domstolsprøving, er det kommunens syn at Rekommandasjonen har det.

Kommunen vil etter dette anføre at Rekommandasjonen kan begrunne at omkostningsvedtak må kunne prøves for domstolen, med den konsekvens at fvl. § 28 må tolkes slik at kommunen gis adgang til å påklage Fylkesmannens omkostningsvedtak.

I juridisk teori er det sågar argumentert for at rettslig klageinteresse i forvaltningsloven bør tolkes noe mer liberalt enn rettslig interesse i tvistemålsloven, slik at klageadgangen er videre enn søksmålsadgangen. Det vises i den forbindelse til Smith 1980 s. 445 – 471, hvis syn kommunen deler.

Konklusjon: Fylkesmannen har lagt til grunn en uriktig lovforståelse når det konkluderes med at kommunen ikke har klagerett, etter fvl. § 28.

*

I medhold av fvl. § 42, bes om utsatt iverksetting av Fylkesmannens vedtak av 12. mai 2016 frem til spørsmålet om kommunens klagerett er endelig avgjort.

Vi vil i den sammenheng påpeke at kommunen – ved departementets eventuelle stadfestelse av Fylkesmannens avvisningsvedtak – akter å bringe saken inn for Stortingets ombudsman for forvaltningen.

Et moment til støtte for en utsatt iverksetting er det uheldige ved å skulle utbetale et beløp som det viser seg vil måtte kreves tilbakebetalt på et senere tidspunkt – helt eller delvis.

Det nedlegges slik

påstand

1. Vedtaket omgjøres.

Knarvik, 23. juni 2016

Eirik Schütz
kommuneadvokat

